

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **M. S.**
zastoupený advokátkou JUDr. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 6. 2020 č.j. MV-73119-3/SO-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 6. 2020, č. j. MV-73119-3/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „povinný subjekt“) ze dne 8. 4. 2020 č.j. MV-53104-5/OAM-2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl poskytnout žalobci informace s odkazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že povinný subjekt požadovanou informaci nedisponuje, což vyplývá ze správního spisu. Je tudíž dán objektivní důvod znemožňující vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace a povinný subjekt nemohl

postupovat jinak, než žádost odmítnout. Zdůraznil, že ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nastává informační povinnost pouze v případě reálně existujících informací. Pokud je tedy povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, musí v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu primárně vyvinout úsilí, aby požadovanou informaci našel a poskytl ji účastníku řízení. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanou informaci fakticky disponuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008 č.j. 2 As 71/2007-56). Žalovaný neshledal důvodnou námitku, že postup povinného subjektu není v souladu se spisovým a skartačním řádem Ministerstva vnitra, neboť povinný subjekt postupoval v souladu s čl. 38 nařízení Ministerstva vnitra č. 12/2019, spisový řád (dále jen „spisový řád“), který upravuje postup při ztrátě dokumentu nebo spisu v analogové podobě. Povinný subjekt provedl hledání u osob, které na dokumentu i na celém spisu pracovaly, a nenalezl ani kopie materiálů ani pracovní soubor v jejich počítačích. Osoby, které byly do tvorby spisu zapojeny, už na Ministerstvu vnitra nepracují, anebo v mezidobí absolvovaly mateřskou a rodičovskou dovolenou. Běžnou praxí v případech, kdy pracovník trvale opustí své dosavadní pracoviště, je přeinstalování jeho počítače za účelem toho, aby byl počítač připraven k použití novým pracovníkem. Obsah jednotlivých dokumentů v počítači se v takovém případě žádným způsobem nezalohuje. Stejně tak dojde i ke zrušení e-mailové schránky, díky čemuž nejde vystopovat ani případné přeposílání pracovních dokumentů v elektronické podobě. Žalovaný připomněl, že se jedná o dokument, který byl vytvořen v roce 2008, a jeho hledání je tak ztíženo. Během tohoto období se v rámci povinného subjektu vystřídal množství pracovníků a docházelo rovněž ke stěhování mezi kanceláři. Ač je povinností povinného subjektu mít dokument, resp. celý spis k dispozici do doby, než proběhne skartační řízení, v tomto případě došlo ke ztrátě z blíže nezjistitelných důvodů. Povinný subjekt tedy provedl příslušné pátrání ve smyslu čl. 38 spisového řádu a následně do spisu založil Záznam o ztrátě spisu ze dne 10. 3. 2020 č.j. MV-48662-45/OAM-2008. Na základě stížnosti žalobce a v souladu s rozhodnutím ministra vnitra ze dne 31. 3. 2020 č.j. MV-52757-2/KM-2020 byl zpracován protokol o pokusu obnovit příslušný spis, který obsahoval jména osob, které na spisu pracovaly, a důvody, pro které nebylo možné najít pracovní soubory v počítačích těchto osob. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015 č.j. 5 As 112/2013-30. Nad rámec uvedeného sdělil, že z požadované informace, tj. spisu vedeného pod sp. zn. MV-48662/OAM-2008, povinný subjekt v současné době disponuje v elektronické spisové službě GINIS pouze obálkou daného spisu (označenou „*Věc: Problematika Vietnamu, Věc podrobně: Problematika Vietnamu; pozvánka na expertní jednání*“) nově doplněného o dva výše zmíněné dokumenty v elektronické podobě.

3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce úvodem konstatoval, že dne 17. 2. 2020 podal žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt žalobci sdělil, že spis vedený pod sp. zn. MV-48662/OAM-2008, který byl v roce 2014 uzavřen, byl veden pouze fyzicky a jeho aktuální umístění se nepodařilo dohledat. Následující stížnost žalobce povinný subjekt vyřídil prvostupňovým rozhodnutím, kterým odmítl poskytnout informaci s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad, který žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce namítl, že povinný subjekt nevyvinul dostatečné úsilí k tomu, aby požadovaná informace byla nalezena. Protokol o pokusu obnovit spis obsahuje pouze jména čtyř úředních osob, které na spisu pracovaly, přičemž tři z nich odešly na mateřskou dovolenou a jejich počítače byly bez

zálohování přeinstalovány, čtvrtá na Ministerstvu vnitra již nepracuje. Pokud z toho povinný subjekt dovozuje, že spis nelze obnovit, je takový postup nedostatečný a nepřezkoumatelný. Povinný subjekt ani žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedli, kteří konkrétní zaměstnanci dále pracující na ministerstvu vnitra byli osloveni, jakým způsobem a jak každý z nich odpověděl. K rozhodnutí nebyl připojen protokol, který by zachycoval oslovení zaměstnanců Ministerstva vnitra stále tam pracujících, ale pouze protokol se seznamem jmen bývalých zaměstnanců, kteří však oslovení nebyli; v protokolu je pouze konstatováno, že jejich PC byla bez archivace přeinstalována. U Mgr. M. P. je v protokolu pouze konstatováno, že na Ministerstvu vnitra nepracuje, ale co se stalo s obsahem jejího PC, se zde neuvádí.

4. Žalobce dále v souvislosti s právem na informace a povinností vést spis odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015 č. j. 5 As 112/2013-30, v němž soud mimo jiné uvedl: *„Případné odmítnutí žádosti o informace kvůli tomu, že povinný subjekt těmito informacemi nedisponuje, by přicházelo v úvahu až za situace, kdy by dané informace skutečně již neexistovaly (např. by došlo ke skartaci či jiné „ztrátě“ všech požadovaných informací, a to i jejich kopií, nebo by tyto kopie nebylo možné z objektivních právních či faktických důvodů nijak získat a tyto důvody by také byly v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace jasně a přezkoumatelně uvedeny. Samo o sobě tedy nepostačovalo, že předmětnými informacemi disponoval jiný povinný subjekt; v tomto směru bylo třeba vyvinout potřebnou iniciativu k opětovnému získání požadovaných informací, a to všemi reálné v úvahu připadajícími zákonnými postupy.“*
5. Žalobce dále namítl, že podle čl. 14 odst. 2 nařízení ministerstva vnitra č. 5/2008, kterým se vydává spisový a skartační řád Ministerstva vnitra, který byl účinný v době zahájení řízení vedeného pod č. j. MV-48662/OAM-2008, musí být pohyb předmětného spisu zaznamenán v historii dokumentu, která je vedena ve zvláštním datovém souboru a nutně musí být v této historii zaznamenáno, která úřední osoba a na kterém pracovišti měla spis naposledy prokazatelně k dispozici. Tato informace by povinnému subjektu mohla napomoci nalézt předmětný spis a požadovaný dopis. Pokud však povinný subjekt pouze konstatoval oprávněné úřední osoby a to, že byly jejich počítače přeinstalovány, nevyvinul prakticky žádné úsilí k nalezení spisu.
6. Žalobce rovněž uvedl, že součástí požadovaného spisu byl dopis tehdejšího ministra vnitra označený u povinného subjektu jako č. j.: MV 48662-38/OAM-2008. Takto jsou označovány dokumenty vytvořené, ale rovněž i přijaté MV, OAMP. S ohledem na skutečnost, že se jedná o dopis, jehož původcem by měl být tehdejší ministr vnitra, lze usuzovat, že je tento dokument k dispozici u povinného subjektu ještě pod dalším číslem jednací a mohl by být k dohledání v souborech či kopiích dokumentů přímo u ministra vnitra. Povinný subjekt se však ani nepokusil o získání tohoto dokumentu a ke skutečné snaze o alespoň částečnou rekonstrukci spisu tak nedošlo.
7. Vzhledem k tomu, že žalobci se podařilo zjistit, že shora specifikovaný dopis ministra vnitra zaslal povinný subjekt řediteli Služby cizinecké policie, který na základě obsahu tohoto dokumentu vydal dne 16. 1. 2009 pokyn č. 4 o opatření k občanům Vietnamu, je možné předpokládat, že tento dopis je i v současnosti v dispozici Ředitelství služby cizinecké policie. Žalovanému tak nic nebrání v tom, aby si při rekonstrukci spisu a pro potřebu kladného vyřízení žalobcovy žádosti o informace od Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie tento dopis vyžádal a alespoň částečně zrekonstruoval požadovaný spis.

8. Závěrem žalobce shrnul, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí poskytnutí informace. Povinný subjekt byl povinen požadovanou informaci rekonstruovat či nalézt, resp. k tomuto vyvinout adekvátní úsilí. V tomto kontextu žalobce citoval důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byl významně novelizován zákon o svobodném přístupu k informacím a mj. doplněno ustanovení § 2 odst. 4 předmětného zákona, rovněž s odkazem na právní nauku podtrhl, že pokud zákon počítá s tím, že informací bude žádostí oslovený povinný subjekt disponovat, musí si ji opatřit a poskytnout. Poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015 č.j. 6 As 136/2014-41, v němž soud dovodil, že za situace, kdy má povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost určitými údaji disponovat, přičemž zjistí, že tyto informace nemá, neboť byly „vymazány nebo odstraněny“, má „povinnost je opět vytvořit“. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí učinil též dílčí závěr, že měl-li povinný subjekt povinnost požadovanou informaci „mít“, měl také povinnost ji žalobci poskytnout, přičemž i v případě, že by touto informací sám fyzicky nedisponoval, bylo jeho povinností si ji „opatřit“, např. u jiného povinného subjektu, popř. se kvalifikovaně vypořádat s otázkou nemožnosti tuto informaci získat.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě upřesnil, že žalobce podal dne 10. 3. 2020, nikoli dne 17. 2. 2020, u povinného subjektu žádost dle zákona o svobodném přístupu k informacím, na základě které požadoval „... poskytnutí informací podle z. č. 106/1999 Sb., spočívající v umožnění nahlédnout do spisu č.j. MV48662/OAM-2008 a pořízení jeho kopie. Pro případ, že povinný nemá spis k dispozici, žádá žadatel o informaci, komu a kdy byl spis předán a kde se nyní nachází.“ Doplnil, že žalobce podal k Ministerstvu vnitra dne 19. 2. 2020 jinou žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve které požadoval poskytnutí kopie písemnosti – dopisu ministra vnitra č.j. MV-48662-38/OAM ze dne 19. 12. 2008. Na tuto žádost žalobci povinný subjekt sdělil, že daným dokumentem, resp. celým spisem, nedisponuje. Konstatoval, že skutečnosti, které žalobce v žalobě namítá, jsou v zásadě totožné s rozkladovými námitkami. Přílehlavým označil odkaz odvolacího orgánu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015 č.j. 5 As 112/2013-30. Povinný subjekt i odvolací orgán se ve svých rozhodnutích se skutečností neexistence požadované informace vypořádali řádně, jestliže po provedeném šetření, vzhledem k původní existenci spisu pouze v písemné podobě, velkému časovému odstupu a na základě provedeného šetření mezi zaměstnanci, kteří se na tvorbě spisu podíleli, došli k závěru, že nebylo možno spis obnovit.
10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
12. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
13. Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *informací pro účely tohoto zákona se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*

14. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
15. Podle čl. 38 odst. 1 spisového řádu platí, že *při ztrátě doručeného dokumentu v analogové podobě rozhodne vedoucí zaměstnanec útvaru, na základě posouzení jeho významu, o vyžádání kopie ztraceného dokumentu u odesílatele z důvodu rekonstrukce spisu. Ztratí-li se dokument v analogové podobě vzniklý z činnosti útvaru, použije se jeho stejnopis či kopie.*
16. Podle čl. 38 odst. 2 spisového řádu platí, že *dojde-li ke ztrátě nebo zničení dokumentu nebo spisu v analogové podobě, poznamená útvar tuto skutečnost do elektronického systému spisové služby. Do sběrného archu zaeviduje další dokument, kterým byla ztráta, poškození nebo zničení řešena. Při ztrátě jednoho či více dokumentů z daného spisu se vždy sepíše jeden řádně zdůvodněný záznam o ztrátě obsahující její zdůvodnění. Stejný postup bude použit i při ztrátě celého spisu. Způsob vyřízení ztraceného spisu bude „Dokumentem“ a přidělí se spisový znak vystihující obsah spisu (...).*
17. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se domnívá, že povinný subjekt nevyvinul dostatečné úsilí k tomu, aby se požadovanou informací podařilo nalézt, resp. úplně či alespoň částečně zrekonstruovat obsah spisového materiálu, do kterého chtěl žalobce v rámci podané žádosti o informace nahlížet. Povinný subjekt odmítl poskytnout informace s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť požadovaná informace se týká spisu, který byl veden ve fyzické podobě, přičemž z důvodu jeho ztráty a následně nezdařeného pokusu o jeho obnovení nebylo možné žádosti vyhovět. Z odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že nebyly nalezeny ani kopie materiálů, tj. fyzická podoba spisu, ani pracovní soubory v počítačích, které by mohly zachytit elektronickou stopu týkající se obsahu předmětného spisového materiálu. Soud ověřil, že součástí správního spisu vedeného o žádosti žalobce je protokol o pokusu obnovit spis č.j. MV-48662/OAM-2008 ze dne 8. 4. 2020 a záznam o ztrátě spisu č.j. MV-48662-45/OAM-2008 ze dne 10. 3. 2020. Z těchto dokumentů vyplývá, že na tvorbě požadovaného spisu se podílely čtyři osoby, z nichž jedna již na Ministerstvu vnitra nepracuje, ostatní v průběhu let odešly na mateřskou dovolenou. Počítače tří zaměstnankyň, které byly v mezidobí na mateřské dovolené, byly přiděleny dalším zaměstnancům a za tím účelem byly přeinstalovány bez archivace dat (dokumentů), v nich uložených. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že přeinstalování počítače a zrušení e-mailových schránek je běžnou praxí v případech, kdy pracovník trvale opustí své dosavadní pracoviště.
18. Je třeba předeslat, že spisový řád žalovaného neupravuje, vyjma vyžádání kopie ztraceného dokumentu u odesílatele či použití stejnopisu nebo kopie dokumentu (viz čl. 38 odst. 1 spisového řádu), konkrétní postupy v případě rekonstrukce ztraceného spisu, resp. obnovy nenalezených dokumentů, jimiž je povinný subjekt povinen disponovat. Způsob, který povinný subjekt zvolí pro nalezení ztracené informace, se proto bude vždy odvíjet od konkrétních okolností daného případu, zejména povahy informace, a tedy toho, zda je vůbec reálné informaci zrekonstruovat, popřípadě v jakém rozsahu. Zároveň ovšem musí být postup k opětovnému získání informace účelný a smysluplný, neboli takový aby na straně jedné byl objektivně způsobilý vést k obnově informace, na straně druhé nezatížil povinný subjekt nadbytečnou (neefektivní) administrativní aktivitou. V každém případě musí povinný subjekt, jemuž se rekonstrukce požadovaného dokumentu nezdaří, jasně a

přezkoumatelně vyložit, jaké objektivní právní či faktické důvody odůvodňují odmítnutí žádosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015 č.j. 5 As 112/2013-30).

19. Soud neshledal v postupu povinného subjektu, a tedy ani v důvodech odmítnutí žádosti nedostatky, které by měly napadené rozhodnutí zatížit vadou nepřezkoumatelnosti. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí, jakož i ze správního spisu vyplývá, že povinný subjekt se pokusil o fyzické dohledání předmětného spisového materiálu u zaměstnanců, kteří se na tvorbě spisu podíleli a kteří na Ministerstvu vnitra stále pracují. Je zřejmé, že tito zaměstnanci byli osloveni s cílem zjistit, zda a kde se hledaný spis může nacházet. Nebylo by logické, aby povinný subjekt u těchto zaměstnanců zjišťoval jiné skutečnosti, které s hledáním ztraceného spisu nesouvisejí. Zároveň je z napadeného rozhodnutí i jím aprobovaného prvostupňového rozhodnutí seznatelné, že povinným subjektem byli osloveni právě ti zaměstnanci, kteří požadovaný spis (v minulosti) vytvářeli a jsou i aktuálně zaměstnání u Ministerstva vnitra, neboli že těmito zaměstnanci jsou osoby jmenovitě uvedené v protokole o pokusu obnovit spis č.j. MV-48662/OAM-2008 s výjimkou Mgr. M. P., která již na Ministerstvu vnitra nepracuje. V prvostupňovém rozhodnutí povinný subjekt výslovně uvedl, že: *„(b)yli osloveni zaměstnanci, kteří se na tvorbě spisu podíleli a kteří na Ministerstvu vnitra stále pracují. Tento pokus proběhl neúspěšně.“* a rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že *„(p)ovinný subjekt provedl hledání u osob, které na spisu pracovaly a nenalezl ani kopie materiálů ani pracovní soubory na jejich počítačích.“* Nepochybné je tedy též to, že uvedení zaměstnanci neměli vědomost o tom, kde by se požadovaný spis mohl nacházet, resp. jejich odpověď na otázku týkající se aktuálního umístění hledaného spisu nemohla být přínosná. Námitka, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud se v něm neuvádí, kteří konkrétní zaměstnanci stále pracující na ministerstvu byli osloveni, jakým způsobem byli osloveni a jak každý z nich odpověděl, tak důvodná není. Nutno dodat, že žalobce ani nerozvedl, proč je podle něj podstatné, jakým způsobem byli zaměstnanci osloveni a jak každý z nich odpověděl, nabízí-li se v zásadě jediná otázka typu: „Víte, kde se spis nachází (kde by se mohl nacházet)?“ a v daném případě odpověď na takovou otázku: „Nevím/netuším/nepamatuji se“ apod. Na tomto místě soud považuje za potřebné zdůraznit, že za žalobce nemůže domýšlet jeho argumentaci a zjišťovat smysl uplatněné žalobní námítky. Naopak soud nemá pochybnosti o tom, že povinný subjekt učinil vše pro to, aby spisový materiál obnovil, jestliže nejprve zjistil, které osoby z řad jeho zaměstnanců se podílely na tvorbě požadovaného spisu a jestliže poté tyto zaměstnance oslovil za účelem získání informací o fyzickém umístění dohledávaného spisu. Věrohodně též objasnil, proč nebylo možné pokusit se dohledat spisové dokumenty v elektronické podobě, tj. v pracovních souborech počítačů a e-mailových schránkách. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné i to, že přeinstalování počítače a zrušení e-mailové schránky se nutně týkalo i zaměstnankyně Mgr. M. P., která na Ministerstvu vnitra již nepracuje, neboť žalovaný uvedl, že přeinstalování počítače bez provedení zálohování dat a zrušení e-mailové schránky je běžnou praxí v případech, kdy pracovník trvale opustí své pracoviště. Skutečnost, že v protokole o pokusu obnovit spis č.j. MV-48662/OAM-2008 ze dne 8. 4. 2020 nebylo výslovně uvedeno, co se stalo s obsahem počítače Mgr. M. P., neznamená, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož toto marginální opomenutí žalovaný napravit výše uvedeným odůvodněním napadeného rozhodnutí.
20. Soud nepřisvědčil ani námitce, že povinný subjekt nevyvinul žádné úsilí k nalezení spisu, pokud nereflektoval to, že ve smyslu čl. 14 nařízení ministerstva vnitra č. 5/2008, kterým

se vydává spisový a skartační řád Ministerstva vnitra, se pohyb spisu musí zaznamenat v historii dokumentu a že tak mohlo být zjištěno, na kterém pracovišti se spis naposledy nacházel. Předně soud konstatuje, že tuto námitku žalobce neuplatnil v rozkladovém řízení, a proto se s ní žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žalobci lze sice dát za pravdu, že pohyb spisu měl být podle spisového a skartačního řádu účinného v době vytvoření spisu zaznamenáván v historii spisu, resp. ve sloupcích 9 až 12 („Vyřízeno-odesláno“), pokud byl jednací protokol veden v listinné podobě, z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že povinný subjekt disponoval v elektronické službě GINIS pouze obálkou daného spisu, z níž bylo možné zjistit pouhé označení věci. Povinný subjekt tak zjevně neměl k dispozici informace o pohybu spisu, a tedy objektivně nemohl prověřovat, kde se spis naposledy mohl nacházet.

21. Soud nevešel ani na námitku, že povinný subjekt se měl pokusit získat dokument – dopis ministra vnitra ze dne 19. 12. 2008 č.j. MV-48662-38/OAM-2008. Poskytnutí kopie tohoto dokumentu žalobce uplatnil v jiné (samostatné) žádosti o informace ze dne 17. 2. 2020. Tuto informaci povinný subjekt odmítl žalobci poskytnout a ministr vnitra zamítl žalobcův rozklad proti rozhodnutí povinného subjektu. Soud rovněž ověřil, že u Městského soudu v Praze bylo pod sp. zn. 5 A 70/2020 vedeno řízení, v němž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ve věci jeho žádosti o informace ze dne 17. 2. 2020, avšak vzhledem k tomu, že neuhradil soudní poplatek z návrhu, bylo řízení zastaveno. Žalobce měl uvedenou námitku uplatnit v řízení o žádosti ze dne 17. 2. 2020, případně v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť se týká výhradně tohoto jediného, v žádosti ze dne 17. 2. 2020 specifikovaného dokumentu. Povinný subjekt neměl důvod pátrat po dílčím dokumentu, byť tento byl zřejmě součástí požadovaného spisového materiálu, jestliže byl požadavek na získání kopie tohoto dokumentu předmětem jiné žádosti o poskytnutí informací. V nyní posuzované věci se však žalobce domáhal zpřístupnění kompletního spisového materiálu, přičemž požadovaný spis nebyl dohledán jako celek, ani se jej nepodařilo jako celek zrekonstruovat. Informace v podobě požadovaného spisu proto z objektivního důvodu (její neexistence) nemůže být žalobci poskytnuta. Nadto žalobce v průběhu řízení o předmětné žádosti nevznsl konkrétní námitky, které by se vztahovaly k možnosti získat část spisového materiálu, tj. uvedený dopis ministra vnitra.
22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
23. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 15. dubna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu